

Hensyn trodsende Kærlighed og hans egne Følelser. Han havde jo aldrig levet paa Indbildninger i sit Forhold til Jakobe. Han var sig det fuldt bevidst, at han i sin Tid havde besluttet sig til at erobre hende, fordi han havde Brug for hende, fordi hun var rig, klog, stolt. Han havde, efter at have vundet hende, følt en forføngelig Tilfredsstillelse ved hendes Skikkelses Fornemhed og hele Sikkerheden i hendes selskabelige Optræden. En enkelt Gang havde jo virkelig ogsaa hendes mulmsorte Øjnes forjættelsesfulde Blik vakt en flygtig Anelse om Kærlighedens Paradisglæder i hans Sjæl; men med sit sygeligt-sarte, muskelfattige Legeme og med sit hele fremmedartede Ydre havde hun ingen Tiltrækning haft for hans Sanser, og den Lidenskabelighed, hvormed hun for sit Vedkommende var gaaet op i Forholdet, havde endda snarere afkølet end ægget ham.

Nu, mens de sad der ved Bordet, og han i sin Henrykkelse tømte Glas paa Glas af den stærke Landvin, og mens ogsaa Jakobes Kinder fik mere og mere Farve, vakte hun for første Gang hans fulde Attraa, endda den store Halskrave ikke rigtig klædte hende. Han havde i lange Tider ikke været i unge Kvinders Nærhed, han havde levet i sit Stenfængsel som en Munk i sit Kloster, fortabt i sine Tankers Skyggeverden. Nu strømmede Livet atter svulmende tilbage i hans Sind og fik paany Branden i hans Blod til